

Henrik Svane (RV):

Jeg takker for hr. Arne Melchiors udfordring, og jeg deltager gerne i udfordringen. Handsken er kastet.

For Det Radikale Venstre er det af stor betydning og en stor glæde, at regeringen har taget handsken op fra UNHCR, der via sin højkommissær for få dage siden opfordrede vestlige regeringer til at forberede sig på en eventuel situation, hvor man skulle tage presset fra nærområderne, hvad angik flygtningene.

I den henvendelse betoner fru Ogata meget tydeligt, at man ikke ønsker, at der skal tilbydes asyl eller integrationsindsats for de pågældende flygtninge, som vi måtte skulle tage, men at man skal forlægge dette midlertidige ophold, de har i nærområderne, til lande, som kan tage nogle af dem, der måske er værst tilredt og har størst plejebæhov og derfor fylder mest dernede. Det er vi glade for at regeringen har taget op meget hurtigt, og derfor har vi dette lovforslag, som vi behandler i dag.

Der er indtil videre ikke kommet en konkret henvendelse fra UNHCR, så vidt jeg har fået oplyst, om, hvor mange vi skal tage og hvornår. Fra Det Radikale Venstres side har det været oplagt hele tiden, at der ikke skal sættes et antal år på, for i en borgerkrig eller en fordrivelseskrig eller en etnisk udrensning, som vi ser dernede, er det helt klart, at vi skal tage en stor del af den opgave på vores skuldre, i særdeleshed i nærområderne, hvor vi allerede er godt i gang, men også, hvis det kommer dertil, at vi skal gøre noget herhjemme.

Loven giver den dispensation fra de sædvanlige asylregler, som gør det muligt netop at tage flygtninge til Danmark for kort tid, og giver dem flere rettigheder, end de ville få ved at sidde i Sandholmlejren og vente på en asylbehandling, som UNHCR jo netop opfordrer til at man ikke foretager.

Jeg mener bestemt, at vi har lært af bosnierloven. Det er vigtigt for Det Radikale Venstre, at vi arbejder for, at de vilkår, som flygtninge får med denne lov, bliver gode, at der bliver en smidig adgang til arbejdsmarkedet og til skolesystemet. Det har vi diskuteret med ministeren, og ministeren er med de bemyndigelser, som ligger i loven, sindet – det har han helt klart aftalt med os – at det skal gøres smidigt. Derfor vil vi naturligvis også følge op på disse udsagn under udvalgsbehandlingen, som kommer efter første behandling her i dag, for netop at tilsikre, at denne smidighed også bliver effektueret. Det

er alle interesseret i, og jeg er helt enig med hr. Melchior i, at det er en vigtig forudsætning for, at vi kan gøre denne midlertidige parkering så gunstig for de pågældende mennesker som overhovedet muligt.

I debatten i offentligheden, men også i debatten tidligere her i dag har der været talt meget om, at det er vigtigt med en god integration for at sikre en god repatriering. Vi lægger vægt på i Det Radikale Venstre, at opfordringen fra UNHCR har været om midlertidigt ophold, men selvfølgelig skal de pågældende, der måtte komme her efter denne lov, have så gode og gunstige vilkår som overhovedet muligt, så de kan få et helt liv, så længe de er her. Det lægger vi meget vægt på i Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kan ikke lide ordet parkering. Når man parkerer noget eller nogen, så skal de forholde sig i ro og stilhed. Så drejer man nøglen om. Så er motoren stille.

Disse mennesker skal ikke på parkering, men på aktivering, alt efter hvordan deres helbred og muligheder er. Hvis det er mennesker, der kan og vil noget, så skal de have frihed til at gøre det. De har oplevet ondt nok. Hvorfor parkering? Og er det virkelig vokset på hr. Svanes ager, det her med, at de skal søge hver sjette måned? Hvem er det godt for? Hvem er det, der ikke tør give dem de to år på en hånd? Det kan da ikke være Det Radikale Venstres mening. Jeg tror heller ikke, at det er de fleste Socialdemokraters mening. Det er nogle teknokraters mening. Men træk den tilbage med parkering og sig aktivering i stedet for.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu er det selvfølgelig særdeles menneskeligt og naturligt, at når man ser mennesker i nød, så siger man: Hvordan kan vi hjælpe de her mennesker? Så er der en tendens til, at man siger: Jamen hvad kan vi gøre? Og alt, hvad der kan gøres, siger vi så ja til. Men det er jo ikke den rigtige måde. Vi skal lige stoppe op og tænke over, om vi gør det på den rigtige måde, og hvordan vi eventuelt kan hjælpe endnu bedre end det, der er foreslået.

Jeg kender udmærket godt hr. Svanes udgangspunkt, og derfor vil jeg spørge hr. Svane, om ikke det virker lidt forunderligt, at regeringen har stillet, kan vi sige, to muligheder op for